IN OBIECTIV: JOCURILE PRELIMINARE DIN SEPTEMBRIE ȘI OCTOMBRIE, PENTRU C. M. '74

REALITAȚI ȘI PERSPECTIVE ALE REPREZENTATIVEI ROMANIEI

LOCUL „TRICOLORILOR" ÎN ARENA INTERNAȚIONALĂ

Înainte de a purcede la această veritabilă disecție a echipei naționale, așa cum s-a prezentat în pretențiosul sezon pentru ea, sezonul 1971/72, trebuie să fixăm locul reprezentativei României în peisajul internațional al acestui sezon. Există criterii care, chiar și în situația fotbalului, te ajută să afirmi cu precizie dacă o formație a progresat, a stagnat sau a coborît de-a lungul unui sezon. Rezultatele, constanța comportării, valoarea adversarilor, aprecierile neutrilor, iată cîteva dintre „probele de control".

Reprezentativa, abia scăpată din marile examene ale Mexicului, s-a și văzut pusă în fața altei verificări de finală tensionate — „Campionatul Europei". Sezonul de care ne ocupăm a inclus tocmai momentul-cheie al luptei pentru calificarea în sferturile de finală ale prețentioasei competiții. Se poate spune că, după acele săptămîni care au făcut din selecționata noastră o calificată în turnel final al C.M. 1970 (săptămînile — cînd Portugalia era învinsă la București), toamna lui 1971, cu valorificarea pas cu pas a tuturor posibilităților pentru atingerea sferturilor de finală, a reprezentat alt moment de vîrf al evoluției tricolorilor.

Să ne amintim că toamna lui 1971 a prețins realizarea unei victorii la scor la Helsinki — și ea a fost realizată ; ea a prețins învingerea redutabilei echipe a Cehoslovaciei la București — și victoria s-a realizat ; ea a prețins, în fine, obținerea celor două puncte puse în joc în meciul cu Țara Galilor — și ele au fost obținute. Regularitatea aceasta, notații bine, în condițiile unor întîlniri cu mize, zău fapt de adversar, ci că ea a atins și o treaptă valorică, dispune de posibilități care îi permit să angajeze de la egal la egal meciuri, cu oricare selecționată de mare forță de pe glob, lucru care — hai să ne aducem puțin aminte — nu era la îndemîna reprezentativelor noastre din trecutul apropiat.

Intrarea în sferturile de finală ale „Campionatului Europei", un alt nou record atins de reprezentativa noastră în întreaga ei activitate, reprezintă — în condițiile marii aspirații, aceea de a figura cu reprezentativa noastră în grupul prim al valorilor mondiale — prin semnificațiile ei, un lucru mai prețios decît performanța însăși. Intrarea în rîndul primelor opt echipe naționale ale Europei a CONFIRMAT CĂ MEXICUL NU A FOST O ÎNTÎMPLARE, așa cum mulți dintre cei care nu au cunoscut bine reprezentativa României s-au grăbit să decreteze. Cîștigînd grupa sa, grupa optimilor, formația noastră reprezentativă a confirmat părerea multor competențe ale Europei și altor continente, a-nume că ea constituie una dintre cele revelații ale ultimilor ani, afirmîndu-se ca una dintre cele mai elocvente reprezentative ale noului val.

Sigur că intrarea în turneul final al întrecerii selecționatelor europene ar fi plusat considerabil pe tricolori. Dar, să nu uităm, eliminarea lor din competiție a venit după trei meciuri, după 270 de minute de joc în care nu au fost cu nimic inferiori fotbaliștilor unguri. În raporturi de forțe dintre cele două selecționate a intervenit o egalizare care nu a existat decenii la rînd și formația care a realizat urcarea la forța de joc a vechilor rivali a fost aceea a României. Încă o dovadă că actuala garnitură constituie o forță net superioară tuturor echipelor naționale prezentate de fotbalul nostru de la începuturile lui și pînă astăzi. Convingerea noastră, exprimată de mai multe ori, rămîne aceea că dacă în partida de la București nu am intervenea un cu totul neobișnuit colaps emoțional, reprezentativa noastră ar fi avansat mai repede pe frumosul itinerar al marii competiții europene. Prestația tricolorilor în partida-retur cu selecționata Ungariei rămîne izolată în ansamblul activității lor din ultimii trei ani și ea trebuie cotată ca accidentală tocmai pentru că partida care a precedat-o (Budapesta) și cea care a urmat-o (Belgrad) au arătat echipa noastră la obișnuitul ei nivel, cu o clasă peste ceea ce a jucat la București. „Campania" 1971/72 constituie, așadar, prin ansamblul rezultatelor, linia generală a comportării și potențialul adversarilor, o continuare a drumului ascendent al naționalei noastre, ascensiune remarcată și elogiată de către marea majoritate a specialiștilor fotbalului, indiferent că e vorba de antrenori de reputație mondială, de comentatori celebri, de conducători de federații și organisme internaționale, respectați pentru competența și luciditatea opiniilor. Ar fi de subliniat că menținerea pe această rută a rezultatelor și comportărilor valoroase s-a făcut în condiții, sub raportul operațiilor de selecționare, mai puțin favorabile decît „campania Mundial" și asta mărește meritele antrenorilor și jucătorilor.

Cu sezonul de care ne ocupăm se termină un ciclu al vieții naționalei noastre. În fața sa se ridică iarăși un examen sever și de prestigiu — preliminariile viitorului campionat al lumii. E al treilea pas mare și consecutiv pe care îl așteptăm de la actuala garnitură a reprezentativei. Ea are toate atuurile să-i facă !

PLUSURILE ȘI MINUSURILE LOTULUI

Desigur că poziția cucerită de fotbalul nostru în arena internațională, grație evoluției reprezentativei noastre, este sprijinită de o serie de realizări în domeniul organizării jocului, care l-au apropiat de trăsăturile fotbalului modern, precum și de clasa indiscutabilă a cîtorva jucători, care s-au impus atenției specialiștilor străini și care au dat culoare și valoare reprezentativei.

Firește, **o echipă națională**, care **se bucură de privilegiul de a putea aduna și asocia într-un tot cele mai bune valori din echipele de club**, spre deosebire de acestea din urmă care trebuie să joace și să realizeze cu ceea ce au la dispoziție și, cu mici excepții, nu toate au mai mult de 4—5 elemente de clasă certă în totdeauna va avea — și trebuie să aibă — o comportare superioară. Puține sînt țările unde reprezentativele se situează în urma clubu-rilor : aproape că se pot număra pe degete : Argentina, Spania, Uruguay, Olanda, Portugalia, pentru că aici domină clubu-rile. În rest însă, și printre ele se numără și țara noastră, **toate echipele naționale ating un plafon peste sau în cel mai rău caz** (dacă se poate spune așa cînd este vorba totuși de performanțe) **egal cu cel al cluburilor fruntașe**, bineînțeles ținînd seama de nivelul competițiilor și al adversarilor, între care există totuși diferențe, care dau alte imagini și duc la alte concluzii. Nu poate fi comparat de pildă, un joc Brazilia—R.F.G. cu F.C. Santos—Bayern...

În această situație se află și reprezentativa noastră, numai că **ea nu se poate sprijini pe prea multe echipe de club bune**, cum beneficiază alte naționale (Anglia, Brazilia, R.F. a Germaniei, U.R.S.S., Italia etc., etc.). Mai mult chiar, din aceeași cauză, **și baza de selecție este foarte restrînsă**. Cu toate acestea, chiar în astfel de condiții, **„tricolorii" au reușit ca în 4—5 ani să parcurgă trepte însemnate pe scara valorilor internaționale, să afirme fotbalul românesc în fața unor tehnicieni care nu de mult nu-i acordau credit**, iar acum nu alcătuiesc un clasament fără să nu treacă în prima lui parte echipa României. Revista săptămînală „France-Football" din Paris, **situează echipa noastră pe locul 9, într-un recent comentariu semnat de Jacques Ferran după Mini-Cupa Mondială din Brazilia**, la care a asistat.

Spuneam că ascensiunea reprezentativei noastre se datorează unor realizări (meritele revin jucătorilor dar mai ales colectivului tehnic stabil), cu care și-a consolidat poziția actuală. Principalele sînt după opinia noastră următoarele :

● **Acumularea unei experiențe internaționale** grație căreia **echipa a scăpat treptat de obsesia vreunui complex**. Joacă chiar mai bine în compania adversarilor mai puternici sau mai bine cotați, iar între comportarea pe teren propriu și cea din deplasare distanța s-a micșorat ; **în unele evoluează la nivel mai bun în deplasare, cum s-a întîmplat în partida de la Budapesta**. De asemenea, **și-a recăpătat invincibilitatea pe teren propriu** (din 1967 n-a mai pierdut acasă, dar a făcut șase nule din 12 partide).

● **Omogenitatea tehnică și sufletească s-a îmbunătățit**, formația devenind **un ansamblu bine sudat**.

● **Pregătirea tactică teoretică** a multor jucători (Dinu, Lucescu, Dumitru, Dembrovschi, Dobrin etc.), **a crescut și odată cu ea capacitatea tactică a echipei**, dîndu-i acesteia posibilitatea de a manevra în funcție de faze și în raport cu cerințele jocului modern.

● **Echipa a ajuns să dispună de resursele necesare pentru a putea disputa mai multe jocuri pe sezon și la intervale scurte.** Dovada unei capacități de efort sporite, fapt remarcat și în participarea efectivă a jucătorilor aflți în apărare cît și în atac.

● **Eficacitatea**, măsurată în medii de goluri, **a crescut, nu mult dar a crescut** : de la 0,50 și 0,60 în 1967 și 1968, la 1,20 și 1,80 în 1971 și 1972. Cifrele sînt mici e drept, dar nu trebuie uitat că **au fost realizate în condițiile unor obiective de competiție și în astfel de meciuri oficiale se joacă destul de închis.**

N-am prezenta, însă, acest succint tabel în mod cuprinzător dacă n-am adăuga și ceea ce n-a realizat, n-a putut realiza reprezentativa :

● **Contraatacul n-a devenit o cale bine însușită și folosită.** Tendința de frînare uneori a jocului, cu pase laterale sau înapoi în momentul ieșirii în atac, a compromis multe situații bune de a surprinde apărarea adversă. **Pasa lungă și viteza de reacție, atît de necesare în asemenea situații, lasă de dorit.** Lipsesc însă și oamenii de contraatac.

● Se resimte încă **lipsa unor „extreme de meserie", astăzi reconsiderate în fotbalul modern.** Echipa a avut o singură extremă sau „extreme false".

● **Angajamentul fizic nu se ridică la nivelul pretins azi în fotbal**, mai ales la mijlocași și atacanți. Este motivul pentru care, în anumite meciuri, cînd era indicat, nu s-a realizat presingul.

● **Rezistența individuală a fost inegală**, dar asta a depins și de pregătirea cu care unii jucători au venit în lot.

● În unele partide, **echipa a dovedit că nu știe sau nu poate să speculeze un moment favorabil care i se oferă**, fie ratarea unui penalty de către adversar (Cehoslovacia — România), fie egalarea reușită de „tricolori" care a surprins și descumpănit pe adversari (Ungaria — România).

● **Dublajul în apărare prezintă uneori fisuri** și din această pricină primim goluri (Ungaria—România la Belgrad).

● În fine, **nu sînt asigurate duelurile**, mai ales pentru posturi care provoacă grijă de pe acum (fundași centrali, extreme). În acest stadiu se află reprezentativa noastră, la ora bilanțului unui sezon internațional. Perspectivele ei în lumina notațiilor de mai sus ? Vom încerca să le conturăm în comentariul de mai jos.

ANGELO NICULESCU ARE CUVÎNTUL

PREOCUPĂRILE ACTUALE: ASIGURAREA „DUBLURILOR" ȘI ORIENTAREA SPRE 4-3-3

L-am întîlnit pe antrenorul emerit **Angelo Niculescu** în ajunul plecării sale la Constanța (și veți vedea mai jos de ce a făcut această deplasare). Am profitat de ocazie (mai ales că urma să absenteze vreo 10 zile) pentru a sta de vorbă cu el pe tema preocupărilor sale și a perspectivelor lotului A. L-am stîrnit cu următoarea întrebare, ca să ajungem mai repede și mai concret la obiect :

— **Dacă peste o săptămînă, să spunem, echipa României ar urma să dispute un meci internațional și din lot ar lipsi, de pildă, Lupescu, Nunweiller VI, Sătmăreanu, Lucescu și Dobrin, ce ai face ?**

— Noroc că nu sînt pus acum în situația asta — a răspuns prompt și... zîmbind Angelo Niculescu. M-aș găsi în încurcătură. Și nu pentru că nu mă-ar fi preocupat această problemă, foarte serioasă la ora actuală, întrucît se impune o împrospătare a lotului și o lărgire a cadrelor sale, avînd în vedere activitatea internațională viitoare. Și în general, principiile muncii în perspectivă. Dar, dintre candidații vizați să devină dubluri capabile să se transforme în titulari, puțini au satisfăcut, cu toate calitățile pe care le-am întrevăzut la ei. Poate că la cluburile lor nu reușesc să-și valorifice aceste calități.

Cert este că eu, care mă aștept ca mîine-poimîine să-l pierd pe **Lupescu** de pildă, sau să nu conțez pe o perioadă pe **Lucescu, Dobrin** sau **Dinu**, sînt preocupat încă de anul trecut de această problemă. Am și făcut cîteva încercări, le-am repetat, cu **N. Iorgulescu**, portarul **Ștefan, Pescaru** și voi continua și în acest sezon. De altfel, pentru asta mă și duc la Constanța, unde evoluează, în campionatul european universitar, selecționata română. Vreau să văd jucînd mai mult și într-o competiție perechea de fundași centrali **Pexa — Deselnicu**, în care sper, dar rămîne de văzut în ce măsură mă va confirma. Aș avea o rezolvare pentru două posturi-cheie, în care — desigur — contez mai departe pe **Boc** și, la nevoie, pe **Dinu**, cu care însă am alte intenții. De asemenea, vreau să-i urmăresc pe **Oblemenco, Mircea Sandu, Marcu** — deși ultimul stă sub o sancțiune după meciul olimpic cu Danemarca — dar rămîne în evidența mea — **Munteanu** de la „U" Cluj.

— **Înseamnă că ne putem aștepta chiar la începutul sezonului viitor la renovări în lot...**

— Tot ce-i cu putință, e chiar necesar. Verificările la stagiile de pregătire nu sînt suficiente și nici sută la sută concludente. Adevăratul examen îl constituie un joc inter-țări și de aceea în intenția mea este să-i folosesc pe **Oblemenco** și **Deselnicu** în partida amicală cu Austria, de la 3 septembrie, la Craiova. De altfel, la prima convocare a lotului (31 iulie — 2 august) voi avea posibilitatea ca alături de vechii membri ai lotului **(Dobrin, Deleanu, Neagu, Domide** etc.), să-i folosesc și pe **Hajnal**, ca mijlocaș, **Böloni**, ca fundaș central avansat, precum și — din nou — pe **Nae Ionescu** și **Kun II**.

— **Asemenea remanieri presupun și modificări în jocul echipei ? Sau, altfel spus, vă gîndiți să fa retușuri din acest punct de vedere ?**

— Da, dar fără să umblu la mecanismul de ansamblu al echipei. Concret : vreau să fac permanent, ceea ce echipa realiza pe parțial, în funcție de fază, adică treierea în 4—3—3, cu folosirea lui Dinu ca mijlocaș, urmînd că voi rezolva mai întîi problema cuplului de fundași centrali. Dar, asta cere timp.

Pagini realizate de
• Eftimie IONESCU
• Petre GĂTU și
• Mircea TUDORAN

PATRU DINTRE ASPIRANȚII LA TRICOUL NAȚIONALEI : PORTARUL ȘTEFAN, FUNDAȘUL CENTRAL PEXA, ATACANȚII HAJNAL ȘI KUN II

IDEEA TACTICĂ A ECHIPEI DEPINDE DE VALOAREA SELECȚIONABILILOR

Odată cu toamna acestui an reprezentativa noastră, care și-a cucerit deja un nume în soccerul mondial, va ataca prelimi-nariile Weltmeisterschaft-ului 1974 programat în R. F. a Germaniei.

Pentru a aprecia la justa lor valoare perspectivele selecționatei României în sezonul care începe, pentru a avea un punct de comparație, trebuie să ne referim, pe scurt, la etapa care, calendaristic, începe la 27 octombrie 1968, o dată cu meciul pierdut la Lisabona, în fața Portugaliei (0—3) și se încheie la 25 iunie 1972 cu partida egală (3—3) cu Italia. Această etapă se poate împărți distinct în două semietape ce pot fi caracterizate prin :

1. **semietapa ieșirii la suprafață ;**
2. **semietapa consolidării.**

Prima semietapă, în care am avut ca adversari tot ce există mai bun în fotbal, începînd cu campioana de atunci a lumii, Anglia și încheind cu fosta și actuala deținătoare a titlului, Brazilia, cra firesc să fie totodată o fază a tatonării, a „luării pulsului" soccerului mondial, tradusă pe gazon printr-un joc caracterizat prin prudență, precauție, circumspecție, degeaba criticat, dar **necesar** în etapa dată pentru a nu se pierde terenul cîștigat, și pentru a **continua** pașii înainte făcuți cu atîta greutate. Fără acea atît de hulită **temporizare**, care nu însemna altceva decît **scoaterea adversarului din ritm, o** tactică utilă — repetăm — pentru acei ani de început, nu am fi putut ajunge nici în Mexic, nici în primele opt ale continentului. Ceea ce a supărat au fost însă **exagerările**, gen jocul acela fără cap și fără coadă de anul trecut, de la Bratislava, cu Cehoslovacia.

Cea de a doua semietapă, aceea în care **ne-am depășit** cu adversarii de marcă, cu stilul lor de exprimare pe gazon, se caracterizează prin **un joc mai aerisit, cu ceva mai mult accent pe atac, deși în această perioadă națională noastră n-a putut alinia aproape niciodată cel mai bun 11.** Și lipsurile au apărut în special acolo unde ne durea mai rău, în atac. A început degringolada lui **Dumitrache**, lipsa de formă a lui **Neagu** (încheiată spre sfîrșitul sezonului), carențele lui **Dobrin** care — cu excepția partidei cu Ungaria, de la Belgrad — este un om de nădejde doar în meciurile disputate la București. Nesansa l-a ținut departe de națională și pe **Boc**, astfel că **Dinu** — plurivalent, la fel de bun fundaș ca și mijlocaș ofensiv — a trebuit să rămînă fixat în ultima linie defensivă, alături de **Lupescu.**

Ca urmare, efectivul avut la dispoziție l-a obligat pe antrenorul federal **Angelo Niculescu**, să păstreze și în această a doua semietapă liniile tactice generale folosite pînă acum, cu tendința de a modifica tradiționalul 1—4—4—2 într-un 1—4—3—3 în care tenta ofensivă să fie mai vizibilă. Și ea a fost la ultimele meciuri. **Să ne amintim de înfrîngerea cu Cehoslovacia, de la București, de repriza a doua a partidei de la Budapesta, de unele momente ale jocului cu Ungaria de la București etc.**

Pășim, acum, după ce antrenor și echipă au acumulat o experiență ce nu poate fi contestată și cu atît mai mult neglijată, **experiență care nu a existat.** Într-o altă etapă, fără îndoială superioară, aceea a **valorificării învățămintelor** deprinse. Se pare că și jucătorii care intră în vizorul echipei naționale dau posibilitatea re-gîndirii tacticii de joc, trecerea spre un fotbal **mai dinamic, mai activ, mai percutant.** Lăsînd la o parte postul de portar, unde există mai multe posibilități, să discutăm despre linia de fund unde **Bölöny,** un fundaș central cu certe calități, cu o tehnică bună și o mare rază de acțiune, poate lua locul tenacelui **Dinu** și, alături de **Boc** — sperăm, scăpat de autocomplexe — poate alcătui un cuplu redutabil. Dar în apărarea imediată se mai poate vorbi și de **Sătmăreanu II** sau **Olteanu** (Steagul roșu), ca și de **Smaranda**, che, ale cărui progrese marcate în ultimul timp (minus atacul de deposedare, de cele mai multe ori fault curat), sînt foarte mari.

Eliberat din postul de stîlp în fața porții, **Dinu** poate avansa din nou — și pentru mai multă vreme — în linia de mijloc, unde alături de **Dumitru** și **Radu Nunweiller** poate alcătui compartimentul cel mai valoros al naționalei. Tot aici își pune candidatura cu o pondere tot mai mare un alt muresan. Este vorba de **Hajnal**, jucător foarte mobil, cu o tehnică excelentă, care trage la poartă la fel de bine cu ambele picioare prototipul mijlocașului care poate fi întrebuințat și ca extremă falsă.

Problemele de rezolvat rămîn tot la linia de atac. Ultimele competiții internaționale au demonstrat o accentuare a capacității ofensive a celor mai multe dintre echipe, ceea ce impune o creștere corespunzătoare, pe aceleași coordonate și a reprezentativei României. Pe cine ne putem bizui ? Binefințeles, în primul rînd pe cei care și pînă acum au fost folosiți. Dar se poate conta, oare, pe revenirea lui **Dumitrache** printre tricolori ? Pe prezența meci de meci a lui **Dobrin** ? Cuplul lor, ofensiv excelentă, poate rezolva multe probleme de linie de atac. Ele pot deveni adevărate coșmaruri pentru apărările adverse, fie ratarea unui penalty de către adversar (Cehoslovacia — România), fie egalarea reușită de „tricolori" care a surprins și descumpănit pe adversari (Ungaria — România).

● **Dublajul în apărare prezintă uneori fisuri** și din această pricină primim goluri (Ungaria—România la Belgrad).

● În fine, **nu sînt asigurate duelurile**, mai ales pentru posturi care provoacă grijă de pe acum (fundași centrali, extreme). În acest stadiu se află reprezentativa noastră, la ora bilanțului unui sezon internațional. Perspectivele ei în lumina notațiilor de mai sus ? Vom încerca să le conturăm în comentariul de mai jos.

NEAGU — omul de gol al Rapidului și — în speranțele antrenorului Angelo Niculescu — al reprezentativei
Foto : Dragoș NEAGU

PALMARESUL „NAȚIONALEI" SUB ACEEAȘI CONDUCERE TEHNICĂ

Angelo Niculescu a revenit la cîrma echipei naționale în jumătatea anului 1967 și și-a început efectiv activitatea (din toamna aceluiași) an. De atunci, echipa reprezentativa a susținut, pînă astăzi, 37 de întîlniri amicale și oficiale, al căror bilanț este următorul :

1967 Berlin : R. D. Germană — România 1—0 (TO)
București : România — R. F. a Germaniei 1—0
București : România — R. D. Germană 0—1 (TO)
Kinshasa : Zair — România 1—1

1968 Linz : Austria — România 1—1
București : România — Olanda 0—0
Lisabona : Portugalia — România 3—0 (CM)
București : România — Anglia 0—0
București : România — Elveția 2—0 (CM)

1969 Londra : Anglia — România 1—1
Atena : Grecia — România 2—2 (CM)
Paris : Franța — România 1—0
Lausanne : Elveția — România 0—1 (CM)
Belgrad : Iugoslavia — România 1—3
București : România — Portugalia 1—0 (CM)
București : România — Grecia 1—1 (CM)

1970 Lima : Peru — România 1—1
Stuttgard : R. F. a Germaniei — România 1—1
Reims : Franța — România 2—0
București : România — Iugoslavia 0—0
Guadalajara : Anglia — România 1—0 (CM)
Guadalajara : România — Cehoslovacia 2—1 (CM)
Guadalajara : Brazilia — România 3—2 (CM)
București : România — Finlanda 3—0 (CE)
Cardiff : Țara Galilor — România 0—0 (CE)
Amsterdam : Olanda — România 2—0

1971 Novi Sad : Iugoslavia — România 0—1
Bratislava : Cehoslovacia — România 1—0
Helsinki : Finlanda — România 0—4 (CE)
Copenhaga : Danemarca — România 2—1 (CE)
București : România — Cehoslovacia 2—1 (CE)
București : România — Țara Galilor 2—0 (CE)

1972 București : România — Franța 2—0
Budapesta : Ungaria — România 1—1 (CE)
București : România — Ungaria 2—2 (CE)
Belgrad : Ungaria — România 2—1 (CE)
București : România — Italia 3—3

Așadar, din 37 de jocuri (amicale, în campionatul mondial — CM, și al Europei — CE și în preliminariile olimpice — TO) 11 victorii, 15 meciuri nule, 11 eșecuri, 40 goluri date și 36 primite, 14 meciuri au avut loc acasă (7 victorii, 6 nule) și 23 în deplasare (2 victorii și 8 nule).

● OPINII „NEUTRE" ● OPINII „NEUTRE" ● OPINII „NEUTRE" ●

Emanoil Hașoti : DEFICIENȚELE ÎN JOCUL SELECȚIONABILILOR — CONSECINȚĂ A PREGĂTIRII SLABE LA CLUBURI

„Nu pot să fiu sub nici un motiv de acord cu cei care critică delibe-rat, de multe ori preconceput, echipa națională sau tacticile folosite de ea. Angelo Niculescu a făcut o treabă excelentă, cu rezultate pe care nu le poate contesta nimeni, fără precedent în istoria echipei noastre naționale. Și asta, cu mijlocacele pe care le-a avut la îndemînă, adică neputînd selecționa decît dintr-un rezervor — acela al fotbaliștilor noștri divizionari — a cărui medie valorică (lăsînd de o parte cîțiva cu adevărat de elită) este foarte slabă. Este foarte greu de făcut față pe plan internațional cu jucători care nu posedă decît o pregătire fizică destul de precară. Tot aici aș putea include și tacticile atît de controversate ale antrenorului Niculescu, de genul „temporizării". Nu poți să te arunci în luptă orbește cu sălbi de lemn, cînd adversarii cei mai valoroși înțîlnesc în asemenea nivel de pregătire fizică care le transformă pur și simplu calitățile în adevărate arme de foc. Deficiențele cele mai mari sînt, după părerea mea, la cluburi, în pregătirea „de acasă" a selecționabililor.

În ceea ce privește promovarea unor noi jucători, cred că ar fi utilă încercarea tinerilor Marcu și Mulțescu, care m-au impresionat în ultimul campionat în mod deosebit. De asemenea, rămîne în picioare problema rezolvării unor posturi deficitare în echipa națională : pentru atac, două extreme cu randament superior titularilor actuali și, poate, a încă unul vîrf, iar în apărare dublarea flecărui post în parte cu rezervă de valoare, care să poată intra oricînd, cu depline șanse, în locul titularului. Dar, repet, totul depinde de cevă ce va vîne, și cum îi vine de pregătit, antrenorului reprezentativei noastre de la echipele divizionare A...".

Nicolae Proca : „NAȚIONALEI" II LIPSEȘTE CEEA CE LIPSEȘTE FOTBALULUI NOSTRU ÎN GENERAL: SPIRIT MAI OFENSIV

„E foarte greu să discuți despre echipa națională, din afara ei. Dacă îmi voi permite cîteva opinii, ele vor fi strict personale, purtînd, firește, elementul de subiectivism. Pot spune că pînă acum, chiar dacă nu a reușit să se califice în semifinalele campionatului european, reprezentativa noastră a reușit lucruri cu care puține formații din fotbalul european se pot mîndri. Că se puteau obține rezultate și mai bune, e o altă discuție, care are în centrul său elementul șansă și neșansă, orientare într-un anumit joc...

Cred că echipei noastre îi lipsește ceea ce lipsește fotbalului românesc în general : încrederea de a fi mai ofensiv, mai curajos în acțiunile de atac. Problema extremelor e o problemă generală și ea. Cînd s-a jucat cu extreme false, randamentul a scăzut, atacul nostru fiind lipsit și mai mult de forța atît de necesară. Dacă ar fi să mă gîndese la nume noi, ar fi foarte greu să indic cu certitudine jucători care — deși după opinia generală, sînt foarte buni, introduși în naționala nu vor dezamăgi Gîndiți-vă cc se spunea despre Năstase în un moment dat ! Și „marele titular", care îl vedeam foarte mult, a dispărut complet. Pot indica, cu anumite rezerve, cîteva nume în care eu personal cred : **Iordache și Ștefan, Sătmăreanu II și Marin Olteanu (de la steaua roșu), Böloni, Hajnal, Pescaru, Broovschi și Györfi** — care, zic eu, mai trebuie încercat pentru că este foarte util în deplasare pe jocul de contraatac. Problemele de bază ale echipei naționale rămîn însă în răspunderea celor care se ocupă și de zi de acest important subiect"